

Ένα κορίτσι που δεν μπορούσε να ξεχάσει

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα κορίτσι που το έλεγαν Σινέντ. Ήταν ένα συνηθισμένο 10χρονο κορίτσι με εξαιρετικές μπουκλές και ένα ατυχές ταλέντο: μπορούσε να κρατάει κακία όπως ένας σκίουρος μαζεύει βελανίδια, ασταμάτητα.

Αυτή δεν ήταν μια συνηθισμένη κακία. Όχι, η κακία της Σινέντ είχε συγκεκριμένη μορφή. Ξεκίνησε μικρή. Όταν η φίλη της, Μία, είπε κάποτε ότι ο γραφικός της χαρακτήρας έμοιαζε με «μεθυσμένο κοτόπουλο που χορεύει κλακέτες», η Σινέντ γέλασε εξωτερικά, αλλά ένα μικρό βότσαλο εμφανίστηκε στην τσέπη της.

Σκέφτηκε ότι το είχε πάρει κατά λάθος.

Αρκετά αργότερα, οι γονείς της δεν την άφησαν να πάει στο πάρκο με τα τραμπολίνα με τους φίλους της («Ποτέ δε με αφήνετε να κάνω κάτι διασκεδαστικό!» φώναξε).

Την επόμενη μέρα, μια πέτρα σε μέγεθος παλάμης με τις λέξεις «ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ» χαραγμένες σε αρχαίους κέλτικους ρούνους είχε εμφανιστεί κάτω από το κρεβάτι της.

Στα 12 της, η Σινέντ είχε μαζέψει τόσες πέτρες που έκαναν θόρυβο όταν περπατούσε. Το σακίδιό της γκρίνιαζε, το ντουλάπι της ήταν γεμάτο και έπρεπε να κάθεται σε μια ενισχυμένη καρέκλα στην τάξη.

Οι άνθρωποι άρχισαν να το παρατηρούν.

«Γιατί περπατάει σαν πειρατής με δύο ξύλινα πόδια;», ψιθύριζαν τα κορίτσια.

«Είναι σαν κινητό λατομείο», μουρμούριζαν τα αγόρια.

Αλλά η Σινέντ δεν μπορούσε να αφήσει τη συνήθειά της. Όταν ο Πάτρικ την προσπέρασε στον διάδρομο και της είπε: «Μυρίζεις σαν βρεγμένο βιβλίο» (το είπε με αγάπη, του άρεσαν οι βιβλιοθήκες), έβαλε μια πέτρα μεγέθους χαλικιού στην κάλτσα της με την επιγραφή «MYTH BIBΛΙΟΥ». Όταν ο μεγαλύτερος αδελφός της, ο Λίαμ, έφαγε το τελευταίο κομμάτι πίτσας και κατηγόρησε τον σκύλο, η Σινέντ απέκτησε ένα κομμάτι βασάλτη μεγέθους κατεψυγμένης γαλοπούλας με την επιγραφή «ΠΙΤΣΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ».

Η ζωή της έγινε μια βαριά, γεωλογική τραγωδία. Τα παπούτσια της φθείρονταν γρηγορότερα, οι κυλιόμενες σκάλες την κοίταζαν στραβά και η γάτα της αρνιόταν να καθίσει στην αγκαλιά της λόγω του ανώμαλου εδάφους.

Μια ιδιαίτερα ταπεινωτική μέρα, σκόνταψε κυριολεκτικά πάνω στις αποσκευές της και έπεσε από τις σκάλες σαν χιονοστιβάδα.

Και τότε ήρθε η ανακοίνωση.

Η διευθύντρια Κέλι καθάρισε τον λαιμό της στην ενδοεπικοινωνία. «Αυτή την Παρασκευή, το σχολείο θα ανοίξει... τον Κήπο της Συγχώρεσης». Η ενδοεπικοινωνία βούιζε συνεχώς και μετά έκλεισε.

Η διευθύντρια Κέλι έδωσε περισσότερες λεπτομέρειες την επόμενη μέρα κατά τη διάρκεια της σχολικής συγκέντρωσης. Στεκόμενη κάτω από ένα πανό που έγραφε «ΣΥΓΧΩΡΗΣΤΕ ΚΑΙ ΑΝΘΙΣΤΕ», εξήγησε ότι ο Κήπος ήταν ένας ειρηνικός χώρος όπου οι μαθητές μπορούσαν συμβολικά να αφήσουν πίσω τους τις κακίες.

«Η συγχώρεση», εξήγησε, «δε σημαίνει ότι συγχωρείτε την κακή συμπεριφορά. Σημαίνει ότι απελευθερώνετε τον εαυτό σας. Υπάρχουν δύο είδη κακίας: η αποφασιστική και η συναισθηματική». Η Σινέντ έσφιξε τα μάτια. Αυτό ακουγόταν ύποπτο σαν σεμινάριο ευεξίας μεταμφιεσμένο σε βοτανική.

«Η αποφασιστική συγχώρεση», συνέχισε η Κέλι, «σημαίνει ότι επιλέγετε να μην ανταποδώσετε. Η συναισθηματική συγχώρεση σημαίνει ότι μετατρέπετε τα αρνητικά συναισθήματα σε ουδέτερα ή ακόμα και θετικά, όπως η συμπόνια ή το συναίσθημα που νιώθετε όταν η μπαταρία του κινητού σας είναι στο 1% και βρίσκετε έναν φορτιστή».

Η Σινέντ γύρισε τα μάτια της. Συμπόνια; Για τη Μία, τη σχολιάστρια των κοτόπουλων; Για τον Λίαμ, τον κλέφτη της πίτσας; Για τον Πάτρικ και τη «μύτη βιβλίου»-προσβολή του;

Ήταν έτοιμη να αγνοήσει όλη την ιδέα όταν τον είδε, τον ίδιο τον Κήπο.

Ήταν όμορφος.

Ήταν πανέμορφος. Ένα πράσινο καταφύγιο πίσω από το σχολείο, με μαλακά παγκάκια και δέντρα που ψιθύριζαν. Υπήρχαν παρτέρια όπου μπορούσες να «φυτέψεις» τις συμβολικές πέτρες σου και ένα μεγάλο μωσαϊκό μονοπάτι που έγραφε: «Κουβαλάς λιγότερα όταν αφήνεις τα πράγματα να φύγουν». Εκείνη τη νύχτα, η Σινέντ γύριζε και στριφογύριζε στο κρεβάτι, βαρυφορτωμένη από το γεμάτο πέτρες σακίδιο της που καθόταν απειλητικά στη γωνία. Της ψιθύριζε. Εντάξει, όχι κυριολεκτικά, αλλά συναισθηματικά.

Ήταν κουρασμένη. Ήρθε η Παρασκευή. Τράβηξε τον εαυτό της μέχρι τον Κήπο.

Η Μία ήταν ήδη εκεί, κρατώντας μια μικρή πέτρα που έγραφε: «Συγγνώμη που

είπα ότι γράφεις σαν μεθυσμένο κοτόπουλο». Η Σινέντ την κοίταξε. Ο Πάτρικ πλησίασε, κοκκινίζοντας. «Δεν εννοούσα ότι μύριζες άσχημα. Ήταν...

λογοτεχνικό!» Της έδωσε μια πέτρα με την επιγραφή «Αμήχανα κομπλιμέντα». Η Σινέντ ανοιγόκλεισε τα μάτια. Κάτι μέσα της έσπασε. Διστακτικά, προχώρησε, έβγαλε την πέτρα «ΠΙΤΣΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ» και την έβαλε κάτω από ένα λουλούδι ορτανσίας.

Η Σινέντ ανοιγόκλεισε τα μάτια. Κάτι μέσα της έσπασε. Διστακτικά, προχώρησε μπροστά, έβγαλε την πέτρα με την επιγραφή «ΠΙΤΣΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ» και την έβαλε κάτω από ένα λουλούδι ορτανσίας. Δεν εξερράγη. Κανείς δε λιποθύμησε.

Ένωσε, λοιπόν, πιο ελαφριά. Το σακίδιο της ήταν πια πιο ελαφρύ. Η σπονδυλική της στήλη ίσιωσε. Οι επιγονατίδες της έκλαιγαν από ευγνωμοσύνη.

Και έτσι, μία προς μία, ξεφόρτωσε τις κακίες της στον Κήπο. «ΜΥΤΗ ΒΙΒΛΙΟΥ». «ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ». «ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΣ ΣΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ». «ΠΗΡΕΣ ΤΗ ΘΕΣΗ ΜΟΥ». «ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ». Όλες.

Με κάθε πέτρα που παρατούσε, συνέβαινε κάτι παράξενο. Το κατσούφιασμα της μαλάκωσε. Η βιάσή της ίσιωσε. Ένωσε...ευτυχισμένη; Ήταν ευτυχία αυτό; Ή μήπως απλώς η κυκλοφορία επέστρεψε στα πόδια της; Στο τέλος της ημέρας, σχεδόν πετούσε έξω από το σχολείο. Ακόμα και η γάτα της πήδηξε πάλι στην αγκαλιά της. Για πρώτη φορά μετά από χρόνια, χαμογέλασε χωρίς να κάνει γκριμάτσα. Αλλά τότε ήρθε... η ανατροπή. Καθώς η Σινέντ ξάπλωνε στο κρεβάτι νιώθοντας ανάλαφρη και ευτυχισμένη εκείνο το βράδυ, άκουσε έναν μικρό θόρυβο. Σηκώθηκε. Εκεί, στα πόδια του κρεβατιού της, βρισκόταν ένα βότσαλο. Μπερδεμένη, το πήρε. Είχε χαραγμένη μια λέξη:

«Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ».

Η Σινέντ ανοιγόκλεισε τα μάτια της. Τι σήμαινε αυτό;

Τότε άκουσε μια απαλή φωνή στο κεφάλι της: όχι τρομακτική, απλά ήρεμη.

«Τους έχεις συγχωρήσει όλους... εκτός από τον εαυτό σου. » Και έτσι, η Σινέντ θυμήθηκε.

Τη φορά που έχυσε μπογιά στο έργο τέχνης της και κατηγόρησε τον Τόμι.

Τη φορά που προσποιήθηκε ότι ήταν άρρωστη για να αποφύγει να επισκεφτεί τη γιαγιά της.

Τη φορά που είπε κάτι κακό για τον εαυτό της και το εννοούσε.

Είχε συλλέξει σιωπηλά πέτρες σε σχήμα ντροπής, ενοχής και λύπης. Πέτρες που δεν είχε καν συνειδητοποιήσει ότι υπήρχαν.

Την επόμενη μέρα, επέστρεψε στον Κήπο με μια τελευταία, λαμπερή πέτρα με την επιγραφή «ΤΑ ΛΑΘΗ ΜΟΥ». Και η Σινέντ; Γέλασε. Ένα αληθινό, ανεπιτήδευτο γέλιο. Ήταν ελεύθερη. Λοιπόν, σχεδόν. Εξακολουθούσε να κουβαλάει μια μικρή πέτρα που έγραφε «Άνθρωποι που δεν πλένουν τα πόδια τους στο ντους». Μερικές κακίες είναι ιερές.

Αλλά κατά τα άλλα; Η Σινέντ ήταν ελαφριά σαν πούπουλο — και πολύ πιθανό να τη βρεις να περιφέρεται στο σχολείο με χαρούμενο βήμα, χαμόγελο στο πρόσωπο και μόνο καμιά περιστασιακή πέτρα στην κάλτσα της.

Γιατί μερικές φορές, το να αφήνεις κάτι πίσω δεν σημαίνει ότι το ξεχνάς.

Σημαίνει απλώς ότι δεν το κουβαλάς στην πλάτη σου ενώ ανεβαίνεις το βουνό της ζωής.

Και αν το κάνεις;

Λοιπόν, φρόντισε να είναι αρκετά μικρό ώστε να μπορείς να το πετάξεις σε μια λιμνούλα.

**Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης**

Iéargas

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.